

[Finansministeren]

forbedring af turismens konkurrenceevne. Denne lange række forslag vil føre til, at vort erhvervslivs konkurrenceevne bliver forbedret, og det er som sagt en nødvendig forudsætning for, at vi får råd til at skabe vækst og velfærd.

Men vi må alle sammen erkende, at selv om vi får en fortsat forbedring af konkurrenceevnen, bliver der ikke skabt job nok i produktionserhvervene, og derfor skal væksten i beskæftigelsen ske i serviceerhvervene. Det var det budskab, som regeringen forsøgte at lægge frem i forbindelse med åbningstalen i det lille oplæg »Vejen til fuld beskæftigelse«, og dette arbejde har vi fulgt op med yderligere analyser, bl.a. i det notat af den 17. november 1992, som hr. Kim Behnke refererede til et par gange under debatten. Her taler vi netop om, at der er behov for en række reformer på arbejdsmarkedet og på skatteområdet, for at vi kan skabe et grundlag for en lang række nye job i serviceerhvervene.

Jeg bemærkede hr. Duetofts skepsis for så vidt angår muligheden for at skabe disse job, og jeg er enig med hr. Duetoft i, at det har været vigtigt i forbindelse med denne finanslovtale, at vi ikke har forsøgt at skabe et indtryk af, at nu var alle problemerne løst. Men jeg tror altså stadig væk på, at det er meget vigtigt at satse på det langsigtede mål at skabe fuld beskæftigelse, og at vi forpligter os til at søge de nødvendige midler for at etablere den fulde beskæftigelse; og her må jeg erkende, at vi ikke er helt enige om midlerne.

Jeg tror, vi alle sammen er enige om, at vi skal have lavet de arbejdsmarkedsreformer, som vi ikke har nået endnu. Vi skal genoptage aktiveringsforhandlingerne til januar, bl.a. om ajourføring af det forlig, vi indgik i maj, så det eventuelt kan blive bedre. Vi blev heller ikke færdige med forhandlingerne om Zeuthenudvalgets rapport om forslag til aktivering, og det tema må vi selvfølgelig også tage fat på. Vi blev heller ikke færdige med dagpengefinansieringsystemet, og den opgave venter også stadig væk på os; men det kan da godt være, at lige præcis den opgave hører bedre sammen med en diskussion om en skattereform, og skattereformforhandlingerne venter også på os, det har der også været almindelig enighed om i dag.

Vi kan tilsyneladende godt blive enige om, at marginalsatterne skal sættes ned, det har

der været udtrykt almindelig sympati for. Jeg har også forstået det sådan, at der i virkeligheden er bred enighed om, at nedsættelsen kan – i hvert fald delvis – finansieres ved hjælp af adfærdsregulerende miljøafgifter, så den del kan vi også godt få med. Men jeg må også indrømme, at der er et konkret diskussionspunkt partierne imellem, når man ser på resten af skattesystemet i relation til netop det at skabe vækst i serviceerhvervene, og derfor mener jeg, at det bliver en udfordring for regeringen og partierne at finde ud af, hvordan man kan udnytte de fornuftige dele af Knudsenudvalgets skatterapport, som jeg indrømmer har et hovedsigte, der går på at reducere antallet af fradrag.

Kan man kombinere dette hovedsigte med opretholdelse af fradrag på udvalgte, meget specifikke og målrettede områder som f.eks. det fradrag om reparation og vedligeholdelse, som fem partier har aftalt at vi skal forhandle om til januar? Jeg mener faktisk godt, at det kan lade sig gøre både at tilgodese Knudsenudvalgets hovedsynspunkt og samtidig sige, at beskæftigelsen i f.eks. serviceerhvervene er så meget vigtigere end systemets renhed, at vi alligevel laver et par små pletter på systemet i form af et par fradragordninger, mens man i øvrigt prøver at sanere fradragene væk. Det er i hvert fald regeringens hensigt, og selv om fru Marianne Jelved meddelte, at Det Radikale Venstre har vurderet sagen og har taget stilling, ved vi jo, at Det Radikale Venstre er et parti, der tror på værdien af en dialog, argumenter og diskussion, og derfor vil vi netop gennem dialog og argumenter forsøge at overbevise om, at det faktisk er muligt at kombinere disse ting, at kombinere hensynet til beskæftigelsen med hensynet til skattesystemet. Det betragter jeg som en væsentlig udfordring i de forhandlinger, der går i gang til foråret, når vi skal diskutere en skattereform.

Og så må vi jo endelig ikke glemme overenskomstforhandlingerne; de er som bekendt helt afgørende for konkurrenceevnen og dermed for udbygningen af vækst og velfærd.

Man kan vel sige det på den måde, at finansloven for 1993 markerer afslutningen på 1992, men samtidig er startskuddet til 1993. Jeg mener faktisk, at der er så mange positive resultater i den aftale, som de seks partier har indgået, at den danner et godt udgangspunkt for for-